

CEMİL KAVUKÇU
SUDA BULANIK
OYUNLAR

ROMAN

Cemil Kavukçu
SUDA BULANIK
OYUNLAR

Can Yayınları: 1415

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2004

3. basım: Şubat 2010

Bu kitabın 3. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi
Kapak düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak baskı: Çetin Ofset
İç baskı ve cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0326-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Cemil Kavukçu
SUDA BULANIK
OYUNLAR

ROMAN

CAN YAYINLARI

**CEMİL KAVUKÇU'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI**

UZAK NOKTALARA DOĞRU / *öykü*
YALNIZ UYUYANLAR İÇİN / *öykü*
BİLİNEBİR SOKAKTA KAYBOLMAK / *öykü*
DÖNÜŞ / *roman*
TEMMUZ SUÇLU / *öykü*
DÖRT DUVAR BEŞ PENCERE / *öykü*
PAZAR GÜNEŞİ / *öykü*
GEMİLER DE AĞLARMIŞ / *öykü*
BAŞKASININ RÜYALARI / *öykü*
GAMBA / *roman*
NOLYA / *öykü*
MİMOZA'DA ELLİ GRAM / *öykü*
ANGELACOMA'NIN DUVARLARI / *anlatı*
TASMALI GÜVERCİN / *öykü*

çocuk kitabı
SELO'NUN KUŞLARI

Cemil Kavukçu, 1951 yılında İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980 yılından bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı yapıtıyla 1987 yılında Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü ve 1996 yılında *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Abasıyanık Hikâye Armağanı'nı kazandı.

BİR

Atlaslarda, coğrafya kitaplarında, haritalarda adı ne olursa olsun, 'Kırat' diyor ona Tarık; çünkü adının tersten okunuşu. Bütün akarsularda olduğu gibi, yatağı genişledikçe durulup yavaşlıyor, yavaşladıkça ölümü hızlanıyor ve öyküsü büyüyor.

Doğduğu yer, Sulak Dağı'nın kuzeydoğusunda bir yer; enlemi boylamı belli bir nokta. Ama, o noktadan ilk ne zaman çıkıp kendine bir yol bularak aşağılara doğru aktığı belli değil. İnsanların bu bölgeye yerleşmeden önceki bir dönemine uzanmalı serüveni. Bu da önemli değil Tarık için; ne zaman doğmuş olursa olsun, akması ve ovaya kadar ömrünün çok kısa olması önemli. Dağın yamaçlarından kıvrıla büküle, coşkuyla, kayalardan atlayıp çavlanlar oluşturarak, küçük göletlerde dinlenerek sürdürüyor yolculuğunu. Hep gidilen, hiç bitmeyen bir yolculuk bu. Vuraş Ovası'nın engin düzlüklerine ulaşınca biraz duruluyor. Sonra ver elini kuzey. Boğazların ürkütücü sessizliğinden serinkanlılıkla geçiyor. Başka akarsularla beslenip büyüyerek sürdü-

rüyör yolculuğunu. Dar ve derin bir vadiyi aştıktan sonra en öldürücü darbeyi yiyeceği coğrafyaya ulaşıyor. Yani, buraya, bu kentin yayıldığı düzlüğe... Yolculuđun bundan sonrası hüzün; kentlerden geöen bütün nehirlerin, akarsuların, öayların, derelerin ortak yazgısıyla, mendereslerin ağırlaştırdığı bir akışla denize doğru sürükleniyor.

Sulak Dağı'nın kuzeydoğusunda hâlâ coşku Kırat, öünkü her gün yeniden doğuyor; ovada ise sürekli ölüyor. Kentin bütün pisliğini, erimez-öürümez ööplerini ve fabrikaların atıklarını sırtlayarak, durulup ağırlaşarak, balıksızlaşıp kurbağasızlaşarak denize taşıyor. Geniş sulara ulaştığında ise, güzellik ve doğallığının öldürücü gücü yol arkadaşılarıyla kaynaşarak başka bir ölümün hazırlayıcısı oluyor.

Kırat'ta balıklar, iribaşlar, kurbağalar, yılanlar, kaplumbağalar yaşamıyor. Öürümüş suyuyla, içinde kaynayan milyonlarca bakterisiyle, yaz aylarında sivrisineklerin cenneti, kentin yüzkarası bir kanalizasyon artık.

İşte, gönlüm gibi bulanık sular, diyor Tarık. Zamaandı, yaşandı, geöiyor işte gözünün önünden; bozbulanık, utanmazca. Cesedi sürükleniyordu Kırat'ın sularında; bir, cam donuğu gözlerini, şişmiş karnını ortaya çıkararak; bir, başını sulara gömerek genç bedenini –ama bir kadınla hâlâ yatamamış, karşı cins tarafından bilinememiş bedenini– boktan boka öarparak akıp gidiyordu.

*zaman ve su
gönül ve bok*

Kırat ne bilsin Genel Kimya'yı, Nümerik'i.

Durmadan not geçiyordu. Durmadan düşünüyör ve durmadan üşüyordu. Geceyi ve uykusuzluğu ilk kez bu kadar yakından tanıyordu; sessizliği ve dinginliği. Uyuyanları düşünüyordu, uyuyamayanları, acı çekenleri, hastaları, yolcuları, kuytulara sinmiş uygun zamanı kollayan hırsızları, güzel geçtiğini sandığı bir geceyi kusan sarhoşları, doğumevlerini, acil servisleri, kamyon şoförlerini, pavyonları, içkinin bitirdiği yaşamları, mahkûmları, duvarlara yazı yazan militanları, silahlı çatışmaya girenleri, vurulup düşenleri... Ormanların kuytularını, insanlar âleminin bütün karmaşasından uzak, küçük yaşamsal hesaplarını bile bir kenara bırakıp uykuya geçmiş hayvanları, bozkırların dinginliğini düşünüyordu. Ama en çok da o anda sevişenleri düşünüyordu. Düşünürken üşüyordu. Üşürken not geçiyordu.

Gece başkaydı. Bambaşkaydı. Ürkütücüydü.

Şurada, insanlar koşuşuyordu bağıra çağıra... Şurada, masa pislik içinde yüzüyordu. Üzeri tükenmez kalemle karalanmış bir sigara paketi (14 yazılmış, kalem birçok kez gidip gelmiş rakamların üzerinde; yani, bugün on dört sigara içilecek; yani, disiplin; yani, sıkıntı) de buruşturulup kül tablasına, küller ve ezilmiş izmaritlerin arasına sıkıştırılmış. On dört sigaradan fazlası içilmiş; özdenetim, yani özlenen denetim sağlanamamış bugün. Yine sınıfta kalınmış.

Kalemler, defterler, Nümerik teksirleri, Genel Kimya notları, samanlı kâğıtlar, kâğıtların üzerinde imzalar, çiçek resimleri, anlamsız karalamalar, kurtuluşlar, kurtulamayışlar, BEN DELİ MİYİM, sonra DEVRİM, sonra DELİYİM, hemen altında GÜÇLÜ-YÜM ve ekmek kırıntıları akşamdan kalma. Bir uyarı yazısı: *Bu kadar otuzbir çekersen erken ölürsün!*

Açtı şunun şurasında. Mutfak su içindeydi. Patlamış bir boru, pis suları mutfağın zeminine yaymıştı. Biraz daha yükselince kapı eşiğini aşıp hole, oradan salona ve öbür odalara yayılacaktı.

Kırat ayaklarının altında olacaktı o zaman.

Sabah kalktıklarında görmüşlerdi felaketi. Yaşar'la birlikte, paçalarını dizlerine kadar kıvrarak mutfığa girmişlerdi. İğrenç bir duyguydu. Yaşar'ın kapıcıdan bulduğu boş bir teneke kutuyu (üzerinde bir peynir markası vardı) zemine sürterek ve süpürgeyle suları içine doğru süpürerek, ancak yarısına kadar dolabilen tenekeyi götürüp helaya dökerek boşaltmaya çalışmışlar, ama her şeyden olduğu gibi kısa sürede bundan da yılmışlardı. Başa çıkılır gibi değildi. En iyisi, demişlerdi, durumu yöneticiye bildirmek. Yani, o kabak kafalı, kaşlarını her sabah dişlerini fırçaladığı diş fırçasıyla tarayan, yanakları sarkmış yaşlı 'cins'le, 'talebe milleti'ni bir canavarmış gibi gören emekli albayla yüz yüze gelmek.

Karmakarışık bir yüzle inmişti aşağı emekli albay. Diz bölümlerinden balon vermiş soluk lacivert bir pijama altı, kiremit rengi eprimiş bir kazak vardı üzerinde. Kaşlarını taramaya bile zaman bulamamıştı. Astları, üstleri, silah arkadaşları, yok yere tokladığı erler onu bu halde görseler ne düşünürlerdi? Mutfığı basan sudan çok odaları (sorun odalarda değil efendim, mutfakta), duvarları, duvarlardaki posterleri, kartonlara yazılıp asılmış şiirleri incelemişti; hem de tükürdü tükürecek bir yüzle...

Kapıcı Ali Rıza (o da az değildi), alt kattaki 'talebe milleti'nin oturduğu dairedeki aksiliği haber verdiğinde, hiçbir zaman tamamlayamadığı gazete bulmacalarından birine başlamış olmalıydı emekli albay; müstahkem mevki, 'or'; bir renk, 'al' da olur

'ak' da, a'sını yaz; eski dilde su, 'ma' da olur 'ab' da, geç. Sabah kahvesi, cilasası dökülmüş sehpanın üzerinde. Höpürdeterek bir yudum içiyor; ohh, eline sağlık hanım. Eski Mısır'da Güneş Tanrısı, 'Ra'. Neymiş hanım? Gözlüğünün üstünden bakıyor. Kapıcının dediğine göre talebelerin dairesini su basmış. Eli, daha iyi işitebilmek için kulağında, bir süre öyle kalıyor. Karısı sesini biraz yükselterek yineleyince de kızıyor: Duydum hanım... Duydum! Sağır değilim. Rasim Bey'e sinirleniyor. Ne diye aile ortamına bu talebe milletini sokar ki. Neymiş, çocuklar memleketlisiymiş. Birinin babasını çok iyi tanımış. Kendi aynı apartmanda oturmuyor ya... İçip sıçtılar tabii. Gazetesini katlayıp sehpaye koyuyor. Koymuyor da, öfkesini belli edecek biçimde, ama yine de bir sakatlık çıkarmamaya dikkat ederek atıyor. Gözlüğünü, kahve fincanının yanına bırakıyor. Gününü rezil ettiler işte. İşin yoksa uğraş. Doğrulurken eliyle beline destek oluyor. Bu bel ağrıları başına bir iş açacaktı ya, hayırlısı... Kapıcı Ali Rıza, bütün olanlarda payı varmış gibi suçlu suçlu önüne bakıyor olmalıydı. Neymiş, diye bir kez daha gürlemişti kuşkusuz emekli albay. Sonra da onu dinlemeden savaşı alanına iner gibi inmişti alt kata.

Bilirkişi edasıyla bakmış, ensesini kaşıyıp başını ağır ağır sallamıştı. Durup dururken bir boru nasıl patlar? Neden bizim evdeki ya da karşı komşumuz İhsan Beylerin borusu patlamıyor da bu zibidilerinki patlıyor. Yapacak bir şey yok, telefon edip Rasim Bey'e haber verecek. Gel, diyecek, senin hemşehrilerin evinin borularını patlatmış. Gel de çaresine bak, içine sıçmışlar evinin. O kadar tamahkâr olursan başına bile yıkarlar. Ya onların üstündeki dairede otursaydı bu zibidiler de, boruları patla-

saydı... Bokları püsürleri yukarıdan aşağı aksaydı... Kıyameti koparırdı. Canlarına okurdu.

Şu anda mutfak kapısının eşliğini zorlayan su Tarık'ı hiç ilgilendirmiyor. Öyle ki, sabah, ayaklarındaki ıslaklığın tiksintisini şimdi duymuyor. Yalınayak girmemişlerdi, pisliklere basmamışlardı, sözde terlik giymişlerdi ama, bileklerine kadar batmışlardı suya. Sonra, mundarlaşmış terlikler güzelce yıkayıp balkona çıkarılarak böcek ölüleri gibi ters döndürülmüştü.

O pis sular çenesine kadar yükselse bile umurunda olmayacaktı.

Bizi bu Kırat ve onun pis suları boğacak!

Acıkmıştı ve açlığı yalnızca midesinden yükselen çığlıklarla sınırlı değildi. Şurada, bacak araları cayır cayır yanarak kızlar dolaşıyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu. Yapamazdı da, YANLIŞ OLURDU. On dört sigara disiplini gibi 'o şimdi yozlaştı'dan önce alınan bir yığın karardan biri bu: YANLIŞ OLUR! Kalın bıyıklı, gür sesli, delici bakışlı biri kızları ikiye ayırmıştı: bacılar ve bacı olmayanlar. Bacılar bizim mücadele arkadaşımızdı, onlara 'cinsel obje' olarak bakamazdık. Bacı olmayanlar ise burjuva kızlarıydı ve onlarla bir işimiz olamazdı. Şimdi aşk zamanı değildi. Yani, her iki durumda da karıdan kızdan uzak durulacaktı. Aşk, devrimci mücadelenin önünde bir engeldi. Âşık olunmayacaktı. Yoksa yanlış olurdu.

Bırak olsun. Neyin doğru ki, bir de bu yanlışın olsun. Yarın fırtınalar kopacak, sabah altı on beşte, tam penceresinin altında simit satan sekiz yaşında bir çocuk "Sıcaak!" diye bağırarak, belediye otobüsünde bıyıkları, kulakları ve kaşları sarkmış biletçi

bezgince paso soracak, kocaman bir kafa, yaptığı işi çok önemseyerek hava raporunu sunacak televizyonda, mavi gözlü bir kız sakız çiğneyecek, rüzgâr daha da şiddetlenecek, etekler havalanacak, tumbul beyaz bacaklar ortaya çıkacak, bakılırsa bile çaktırmadan bakılacak, yağmur yağacak belki ve sokak köpekleri mahzun gözlerle süzecek gelip geçeni. Pe ki sen ne yapacaksın? Bir sevgilin bile yok.

Şurada, pek bir şey anlamadığı, bir türlü öğrenemediği derslerin sınavları bekliyordu onu. Kitaplar, samanlı kâğıtlar, kalemler, pis mendiller, tütün döküntüleri, küller, ekme kırıntılarıyla dolu karmakarışık bir masa. Çalışamıyordu. Bir türlü kendini derslerine veremiyordu. Kırat, gönlü gibiydi... Her şeyi kökünden çözümleyecek devrim ise yapmamıştı daha.

Çoğu kez kendi bile duyumsamazdı içindeki büyük volkanın ateşini. Yalnızca yanarak koştuğu, bir de alnını soğuk duvara yaslayıp gelecek üzerine düşündüğü zamanlar duyardı o cılız sesi; kendini sorguya çektiği o sesi... Kimsin lan, derdi, ne işin var bu kentte, bu evde... Okulu bitirebilecek misin? Birtirsen ne olacak? Kimya'yı seviyor musun, bu bölüme severek mi girdin? Yalnızsın. Evet, yalnızım. Açsın. Evet, açım. Eşek kadar oldun ama bir kadınla yatamadın daha. Arkadaşlarına yalan söylüyorsun, yattığın kadınları anlatırken kendine olan saygını daha da yitiriyorsun ama gerçeği bir türlü söyleyemiyorsun.

Kimsenin bana aldıracağı yok. Nazan'la mektuplaşıyorum, birbirimizi seviyoruz. Ama hâlâ otuzbir çekiyorsun.

Evet, çekiyorum, başka bir çözümüm yok.

Ertan da çekiyor mudur? Hayır. Liderler her türlü açlığa, işkenceye dayanacak biçimde eğitmişlerdir kendilerini.

Mırıltılardan, aşk fısıltularından, derslerden uzak sigara içiyor. Karşı apartmandaki kadın (onun dairesine göre bir kat daha aşağıda oturan, arada perdenin arkasından gözleyip onunla seviştiğini hayal ederek doyuma ulaştığı kısa boylu, tombul kadın) temizlik yapıyor. Çocuğunu okula, kocasını işe göndermiş. Yalnız. Tarık gibi genç ve doyumsuz birini düşünüyor. Kalın bilekli elleriyle örtüler silkeliyor balkondan. İri memeleri dayanamıyor bu sarsıntıya. Tarık da dayanamıyor. Renkli çamaşırlar uçuşuyor bir başka balkonda.

Bir sigara daha yakıyor.

Bir tren düşlemişti hep; elinde bavulu ile koştuğu, ama bir türlü binemediği, tekerleklerinin tıkırtısının gittikçe zayıfladığı bir tren. Ne zaman sapsarı bir yüzle, soluk soluğa o istasyona ulaşırsa, çelik ısıltılarla uzayan demiryolunu gösteriyorlardı: Tren çoktan gitti.

Karşısındaki duvarda bir resim var. Gazeteden kesip bantla duvara yapıştırdığı bir resim. Acı çeken, bu acıyı yaşamın bir gereği gibi kabullenmiş bir yüzün fotoğrafı. Onun hemen altında da bu sabah yazdıkları:

*şu anda ayaklarım titrese
gözlerim kapansa
masa pis mendiller
mutfaktaki lağım kokusu
başımda ağrı
biletimi aldım gidiyorum*

Onun hemen altında Horatius'tan bir inci:

“Fırtına nereye atsa beni, orada bir yer vardır yaşanacak.”

Biri, “Derslere küstüm, okula gitmeyeceğim artık,” demişti. Hem de ondan üç yaş büyük biri; ya-nağında zeytin çekirdeği büyüklüğünde beni olan, kalın bıyıklı biri... Bir başkası da, “Ders çalışmanın zamanı mı, bizi büyük görevler bekliyor,” demişti. Çünkü bunlar burjuvazinin uyutma yöntemleriydi.

Zi... Zi... Burjuvazi!

Kısacık etekli kızlar kalçalarını sallıyor ve elle-riyle olmayan bir kilim parçasını silkiyormuş gibi yaparak tempolu bir şarkı söylüyorlar: Zi...zi...zi di-yorlar müzik eşliğinde. Sonra da dönüp popolarını gösteriyorlar: BURJUVAZİ! Alkış ve ıslıktan yer gök inliyor. Çünkü donları yok.

Tarık gırtlığına kadar ‘burjuvazi’ olmuştu. Kâ-ğıda alt alta BURJUVAZİ diye yazıyordu. Duymak istemiyordu, söylemesi gerektiğinde ise, kendine yabancı bir ses tonuyla bu sözcüğü mırıldanmaktan sıkıntı duyuyordu. Burjuvazi. Sıkıldığı için de yazı-yordu. Tükenmez kalemin mavisini ‘B’yi saç örgüsü gibi kalınlaştırıyordu.

Masa pisti. Çok pis.

Bir an için kendini ele vermiş, aklından geçen-leri karşısındaki anlamış gibi gülümsedi. Kısacık etek giymiş donsuz kızlar kalçalarını sallıyor: Zi... zi...

Aynalarda sınanmış, ölçülüp biçildikten sonra benimsenmiş bir gülüş yayılıyor yüzüne. Şimdi Er-tan’ı, derslerinden çok daha önemli görevleri sırtlan-mış, Emek Kafe’de, kendisine hayran bir kalabalığın

çevrelediği masada, boynunu kısmış, bıyığını çekiştirerek çekiştirerek 'proletarya diktatoryasından' söz ederken görüyor. Sık sık yumruğunu masaya vuruyor Ertan. Öfke ve şiddet dolu gözleri değdiği her nesneyi delip geçiyor. Parmağını bir 'bacı'nın burnuna dek yaklaştırarak haykırıyor: Arkadaşım (herkes onun arkadaşıydı), önce şu küçük burjuva hastalıklarından kurtulmalıyız.

Zi... zi... ziii, diyor kızlar ve dönüp popolarını gösteriyorlar.

Çünkü işçi sınıfı onlarsız bir şey yapamayacaktı ve bu bahtsız sınıf, yıllardır yataklarında debelenip duran, göğüslerini yumruklayan, kendilerini biraz iyi hissettiklerinde ise bıyıklarını çekiştiren bu 'müzmin' hastaların iyileşerek onlara öncülük etmesini bekliyordu. Doktorların elinden bir şey gelmiyordu. Hastalar sürekli konuşuyor, tartışıyor ve birbirleriyle dövüşüyordu.

Tarık hastaneye kaldırılmış, acil serviste yatıyor. Çok ivedi, dünyayı velveleye veren bir cankurtaran, yaya kaldırımına toplanmış meraklılara çamurlu suları sıçratıp tepeden tırnağa ıslatarak hastaneye yetiştirmişti az önce. Yağmurlu bir gündü, üstelik Kırat da taşmıştı. Kenti lağım suları basmıştı. Gemi batıyordu. Dudağında soba borusu gibi bir sigarayla acil serviste yatan Tarık da batıyordu. Ne tuhaf; koşuşturup duran hemşireler de, asık yüzlü doktorlar da karışmıyordu sigara içmesine. Bu, hem iyiydi, hem kötü. Zaman geçirilmeden bıçak altına yatırılacak ve beynindeki 'Küçük Burjuva Tümörü' alınacaktı. Doktorlar buna kısaca KBT diyor. Tekerekli sedyede, koridorlardan şimşek hızıyla geçerek, dönüşlerde duvara çarpmaktan kılpayı kurtularak asansöre doğru yol alıyor. Tekerekli sedyeyi yaşlı

ama dinç bir hastabakıcı kullanıyor. Makyajla yaşlandırılmış bir oyuncuya benziyor. Hatta, Türk sinemasında ‘sütçü’ diye ünlenen, kötü adam rollerine çıkan Süheyl Eğriboz’un kopyası bile denebilir. Ama bu filmde kötü adam değil. İyi adam da sayılmaz, çünkü yüzünde hiçbir anlam yok. Acil servisten KBT’ye çıkarılıyor; beş kat yukarısı. Hiçbir şey umurunda değil Tarık’ın. Derin derin çekiyor sigarasından. Yolun sonu. Sigarasının külü uzuyor, bükülüp ak çarşafalara dökülüyor. Arzu Okay’a benzeyen hemşire çapkın çapkın gülüyor.

“Hastanın yaşamını kurtarabiliriz ama, kör kalabilir..”

Bunu söyleyen TV dizilerinden tanıdık bir doktor. Aslında, yüzünden çok sesi tanıdık. Kendine son derece güvenli, sert, bir o kadar da inatçı bir herif. Ama Tarık, o güzel bayan doktorun (o da Arzu Okay, hayret) bu katı tutumlu soytarıya karşı çıkacağını ve anlayamayacağı birçok Latince sözcükle tartışacağını biliyor. Bir uyarı: Yaşamın boyunca rastlantılar ve seni koruyacak birileri olacaktır; korkulacak bir şey yok, nokta! Kendini o güzel doktorun ellerine bırakıyor Tarık. Çünkü güvencede. Bir gün yataktan kalkacağını, hastanenin bahçesinde, iki yanında tıraşlanmış şimşirlerin yer aldığı sessiz ve ürkütücü bir yolda birlikte yürüyeceklerini, akasya ağaçlarının altındaki bankların birine oturup (‘Düşünen Adam’ heykeli de hemen arkalarında olacak mı?) hiç konuşmadan uzaklara bakacaklarını biliyor. Güzel bacaklı bayan doktor arada içini çekecek, onu bırakıp giden ikiyüzlü, çıkarıcı sevgilisini düşünecek. Sonra göz göze gelecekler. Olanaksız bir aşkın ilk adımları mı?

Adımları Tarık. Zi...zi...

CEMİL KAVUKÇU

SUDA BULANIK OYUNLAR

ROMAN

Bazı şeyler söylenmeliydi; öyle fısıltıyla falan değil, gür bir sesle, bağırarak söylenmeliydi. Sokaklarda, kahvelerde, lokallerde, içki masalarında, okul kantinlerinde, porno film gösterilen sinemalarda, kiliselerde, sinagoglarda ve camilerde, pazaryerlerinde, tren istasyonlarında, dolmuşlarda, otobüslerde, meyhanelerde, kerhanelerde haykırılmalıydı.

Cemil Kavukçu bu romanında üniversite öğrencisi taşralı bir gencin büyük kentteki yalnızlığını, uyumsuzluğunu, ironik bir dille anlatıyor. Tarık, yabancı olduğu bu kentte “Kırat” adını verdiği bulanık çayla özdeşleşebilir yalnızca. Köhne sinemalarda porno filmler izleyip özgüvenini yitirirken, kafası da kenti ikiye bölen çay gibi bulanır. Kavukçu’nun romanı okurun huzurunu kaçırırken ona, bazı şeyleri tekrar düşünme fırsatı ve gerçek bir okuma keyfi sunuyor.

KAPAK RESMİ: ALEX NİKADA

ISBN 978-975-07-0326-3

9 789750 703263

<http://www.canyayinlari.com>